

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Królestwo Niderlandów nie wywiązało się ze swoich zobowiązań wynikających z niżej wymienionych artykułów dyrektywy 2004/18/WE, jako że w ramach udzielenia zamówienia publicznego na dostawę automatów do kawy i zarządzanie nimi, które to zamówienie zostało opublikowane pod numerem 2008/S 158-213630, instytucja zamawiająca

— nakazała w specyfikacjach technicznych etykiety Max Havelaar i EKO, bądź w każdym razie etykiety uwzględniające porównywalne lub identyczne kryteria, co jest sprzeczne z art. 23 ust. 6 i art. 8 dyrektywy 2004/18/WE⁽¹⁾,

— w celu weryfikacji kwalifikacji wykonawców zastosowała kryteria i dowody odnoszące się do trwałości zakupów i społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, co jest sprzeczne z art. 48 ust. 1 i 2, art. 44 ust. 2, a w każdym razie z art. 2 wspomnianej powyżej dyrektywy,

— przy formułowaniu kryteriów udzielenia zamówienia odwołała się do etykiet Max Havelaar lub EKO, a w każdym razie do etykiet uwzględniających identyczne kryteria, co jest sprzeczne z art. 53 ust. 1 wspomnianej powyżej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Niderlandy nie wywiązały się z zobowiązań, które ciążą na nich na podstawie prawa Unii Europejskiej w zakresie zamówień publicznych, a w szczególności na podstawie dyrektywy 2004/18/WE, przy udzielaniu przez prowincję Noord-Holland zamówienia publicznego na dostawę automatów do kawy i zarządzanie nimi. Stwierdzone naruszenia dotyczą art. 23 ust. 6 i 8 odnoszącego się do specyfikacji technicznych, art. 48 ust. 1 i 2, art. 44 ust. 2, a w każdym razie art. 2 odnoszącego się do weryfikacji kwalifikacji wykonawców oraz art. 53 ust. 1 wspomnianej dyrektywy odnoszącego się do kryteriów udzielenia zamówienia.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy) w dniu 26 lipca 2010 r. — National Grid Indus BV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst Rijnmond/kantoor Rotterdam

(Sprawa C-371/10)

(2010/C 328/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: National Grid Indus BV

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst Rijnmond/kantoor Rotterdam

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w obecnym stanie prawa wspólnotowego, wówczas gdy państwo członkowskie, w którym utworzona została spółka, nakłada na tę spółkę podatek rozliczeniowy w związku z przeniesieniem jej siedziby do innego państwa członkowskiego, spółka ta może się powołać względem tego państwa na art. 43 WE (obecnie art. 49 TFUE)?
- 2) Jeżeli na pierwsze pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej: czy omawiany podatek rozliczeniowy nakładany bez odroczenia i bez możliwości uwzględnienia przyszłej utraty wartości na wzrost wartości części składowych majątku spółki przeniesionych z państwa pochodzenia do państwa przyjmującego, istniejących w chwili przeniesienia siedziby narusza art. 43 WE (obecnie art. 49 TFUE) w tym rozumieniu, że nie może być uzasadniony koniecznością podziału kompetencji podatkowych pomiędzy państwami członkowskimi?
- 3) Czy odpowiedź na poprzednie pytanie zależy również od tego, że omawiany podatek rozliczeniowy dotyczy zysku (walutowego) przypadającego w ramach niderlandzkich kompetencji podatkowych, przy czym tego rodzaju zysk nie jest rozpoznawalny w państwie przyjmującym na podstawie obowiązujących tam przepisów prawa podatkowego?